

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: HAVREN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "HAVREN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid80574/facsimile.pdf>
(tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Nu blev der Liv bag de bugede Fjæl,
 Broen var Legem, hvor Svalen var Sjæl.
 Strømmen slog Grødegrønsskranse om Pillerne,
 Solglimt faldt skraat ned fra Broplankerillerne,
 Aborren vifted sin kløftede Svans
 sagte til Takten af Langalgers Dans.

Aldrig jeg kjendte mer salig en Ro
 end under Kvæld ved hin buede Bro.
 Hæst er slagen og dufter fra Sigene,
 Aaen den blide smaa lukker i Vigene.
 Svalen hun jager for strygende Sejl,
 smækker med Vingen det rygende Spejl.

Klokker i Sønder og Klokker i Nord
 ringer da Fred over Himmel og Jord.
 Broen nu mærkner alt til under Buerne,
 Blomsterne lukker sig rundt om paa Turnerne.
 Klokkernes fjerne tungsindige Slag
 døves og stærkes af Engbrisens Drag.

Brobuen kroger sig mer i sin Drøm.
 Snart kan jeg høre hvert Dryp i dens Strøm.
 Svalen i Dyndvuggen breder nu Vingerne,
 Ungerne under dem skutter Smaabringerne,
 mens over Allivets slumrende Bo
 Himlen udspænder sin Evigheds-Bro.

²/₃ 1916.

HAVREN.

JEG er Havren. Jeg har Bjælder paa,
 mer end tyve, tror jeg, paa hvert Straa.
 Bonden kalder dem for mine Føld.
 Gud velsigne ham, den Bondeknoлд!

Jeg blev saaet, mens glade Lærker sang
 over grønne Banker Dagen lang;
 Humlen brunled dybt sin Melodi,
 og et Rylefløjt gled ind deri.

Viben fløj om Brak og Pløjemand
 og slog Kryds for baade Plov og Spand.
 Kryds slog Bonden ogsaa over mig
 for at gi' mig Helse med paa Vej.

Mens i Dug jeg groede Fod for Fod,
 groede Sangen sammen med min Rod;
 den, som ydmyg lægger Øret til,
 hører Lærkens Triller i mit Spil.

Det kan kolde Hjørner ej forstaa:
 Jeg er Lærkesangen paa et Straa,
 Livets Rytme døbt i Sommerdræ,
 mer end Gumlekost for Øg og Fæ.

Søndenvinden, o! han har mig kjær;
 derfor kan han aldrig la' mig vær',
 snyger sig med Hvisken til mig ind
 nu ved højre, nu ved venstre Kind.

Naar han puster paa min gule Top,
 maa jeg vugge med ham ned og op,
 indtil alle mine Bjælder gaar,
 som naar gyldne Hamre sammen slaar.

Juniregnen gjorde myg min Muld,
 Julisolen gav mig af sit Guld,
 Søndhed risler mig i Top og Skaft.
 Det er derfra Plagen har sin Kraft.

Jeg er Ven med Dug og Grødevejr,
 Ven med Landets lyse Bøgetræer,
 Ven med al den danske Sæd, som gror
 øst for Hav som vest for Sund og Fjord.

Jeg faar Solens sidste lange Blink,
før den dukker ned bag gullig Brink,
og naar Aftenklokken ringer Fred,
staar jeg paa min Taa og ringler med.

Jeg skal ringle Barnet til dets Seng,
ringle Taagen op af Sump og Eng,
ringle Freden over Hjemmet ind,
ringle Bønnen frem i fromme Sind.

Jeg er Havren. Mine Bjælder gaar
over lyse Vange Aar for Aar,
ringler om, hvor Sang og Kjærve gror
herligt sammen paa den danske Jord.

3/5 1816.

PAA SALLINGS JORD.

PAA Sallings Jord er der godt at bo,
naar Solen varmer paa Tøge,
naar Byg vil skride og Havre gro
og Fuglen søger sin Mage.
Naar Duft af Kløver mod Vindvet gaar,
og Rugen op til din Axel naar,
da gaar din Sang
sin Solskinsgang,
mens Gjøgen kukker skjælmisk fra Bakken.

Den Svend, som tumler med Sallings Muld,
faar let en Skilling paa Lommen,
thi Landets Sølv bliver her til Guld,
naar Høstens Time er kommen.
Bag Laden stables de høje Hæs,
mens Koen træder saa bredt i Græs.
Hver Godtvejrdsdag
din røde Plag
maa trække Rigdom hjem til Loen.